

A novacsányi bacso

Így kezdem el, hogy megbetegedett a tehenünk, és jártak hozzá itt is többen gyógyítani. Nem gyógyult a tehen. Oszt kommandálták ezt a novacsányi Pestát, hogy menjek el őhózzája. No én el is mentem őhózzá. Oszt mikor én elmentem őhózzá, melláttam őtet, hát először féltem oda bemenni. Azt mondták, hogy valaki bemegy oda, akkor bead valamit a kezébe, oszt a tudomány, amit ő tud, arra marad. No de azér' én csak elmentem a kapuhoz és megálltam. Eccer gyün ki a Pesta. Mán érdeklődtem felőle. Azt mondja:

– No fiacskám, hát kit keresel?

Mondom:

– Hát magát keresem. Nem tudom, hogy kihez van szerencsém.

Azt mondi:

– Igen, én vagyok az. Tudom, hogy jótanácsér' gyüttél, mer 'a tehenkétek...

Már több tehen elpusztút akkor. Nekünk má' evvót a negyedik. Pesta azt modja:

– Ha jótanácsér' gyüttél hozzám, akkor gyere be! Én megmondok neked mindent. A tehenkétek meg van rontva. Pucoljátok ki az istállót! Fogtok tanálni a tehen alatt egy deszkát és egy nagy kovácsolt szöget, meg egy csontot.

És kipucoltuk az istállót – de a Pesta orvosságot is adott –, meg is tanáltuk amit mondott. Meccsináltuk, ahogy hagyta. Új válót, új földet, egyszóval mindent újat hordtunk az istállóba. A tehenet má emelgették fel az emberek, fel vót kötve a gerendára, mer' másképp má' állni se tudott a lábán. De a tehen hál' Istennek jobban lett. El is hajtottuk oszt a vásárra, oszt eladtuk. De még a Pesta azt mondi nekem:

– No fiam, ezt az orvosságot, ha kész lesz az istálló, add oda a tehenkének! Az az illető, aki ezt csináta veletek, be fog nálatok menni, de te szót ne válts vele, mer' ha szót fogol vele váltani, akkor érvéntelen!

No és az illető el is gyött nálunk egy vasárnapi nap, de én kimentem, oszt ott hagytam. Begyött úgy 9 óra tájba és egész délelőtt mindég ott vót. De én elmentem a szomszédba. Míg a férjem nem gyött értem, nem mentem haza, hogy ne váltsak vele szót.

Meg azt is monta a Pesta, hogy amit az istállóba találunk, ahhoz meztelen kézzel ne érnünk. Valamivel meg kell fogni, betenni egy rongyba, oszt kivinni a temetőre. Vagy napkelte előtt, vagy ha pont a Nap száll. Hát ezek a dolgok nekünk ott álltak egy hétig. Nem vót kinek elvinni, mer' a férjem nem akarta. És akkor oszt má' a nagy idegességembe fogtam, oszt elvittem. Nem szabad vót senkihez szólni, se hátranézni, se ódalt nézni az úton. Azon az úton, amelyiken elindútam, azon kellett visszagyönni. Éppen a sógor bácsi szól hozzám, hogy hova menyek, de én nem szóltam hozzá. Odébb meg a Szitás János bácsi, meg a Szaszák Mihály bácsi ott állt kint. Az egyik azt mondja:

– Ez Matyiné! Hova szalad ez? Nézd csak, talán meverte az ura?

De én csak szaladtam el a temetőig. Ott oszt felálltam a sáncpartra, ahogy Pesta hagyta, meffordútam hátra, oszt hátrurúl dobtam be az izét. Pesta monta, hogy ne nézzek hátra, mer' akkor megijjesztenek engemet. Hát én nem is néztem utána. Ahogy bedobtam azt a holmit a temetőbe minden ronggyal, oszt szaladtam vissza haza. Be vót burkolva a fejem, úgy, hogy mikor hazaértem, tisztára leidzattam. Hál' Istennek nem szótam az emberekhe' se, így minden jó lett. Jobban vót oszt a tehen.